Pregaria.cat

Entrada

Una sola Terra

Per MartaF el dj., 09/06/2022 - 10:55

Sabies que *Diumenge Verd* és un dels noms que rep el diumenge de Pentecosta a l'Església apostòlica armènia i en altres esglésies cristianes orientals? Evoca l'esclat de la primavera i el color de les plantes, de les fulles i de les garlandes amb què s'adornen les cases, en senyal de reverència i d'agraïment a la terra que ens acull i ens alimenta. Avui, però, sembla que hem oblidat aquesta connexió íntima que ens uneix amb la natura, de la qual nosaltres només en som un embrió, una font de vida tan perfecta com el nostre planeta. L'oxigen és imprescindible per a la vida, però és inexistent a Venus i a Mart, igual que el metà que, associat a l'oxigen, és decisiu perquè es formin el diòxid de carboni i el vapor d'aigua. En canvi, a la Terra, s'hi produeix un equilibri absolutament precís entre tots els elements físics i químics. Resulta increïble imaginar que, si la força de la gravetat fos lleugerament més potent, l'univers es col·lapsaria; i que si ho fos menys, no hi hauria ni planetes ni estrelles. Per això la gravetat té la mesura justa perquè la vida existeixi.

Aquest és el món en el qual nosaltres habitem i, precisament, en la lluita incansable per preservar-lo, cada 5 de juny, des del 1973, celebrem el Dia Mundial del Medi Ambient; enguany, sota el lema «Una sola Terra». Pregunta't què pots fer més per canviar els teus hàbits de cada dia i fer-los més sostenibles, perquè ser ecologista no és dur una samarreta ni anar a cap manifestació. És com la fe, una opció de vida integral que t'empeny a nedar més enllà de les boies i a aprendre de tots els teus naufragis. El nostre segle tan ràpid i frenètic només ens té en compte com a éssers productius. Però som molt més que les nostres professions perquè, de què serveixen els diners si no és per mantenir un sistema injust en què els més pobres són els que sempre s'ofeguen? I on mai no preguntem a l'altre qui és –i no pas a què es dedica–, perquè també som la suma de les nostres emocions i de tot allò tan bonic i positiu que fem però que ningú no veu perquè no es pot traduir en diners.

Salvar el planeta és una responsabilitat personal i col·lectiva de la família de la humanitat que comença a dins de cadascú –i no només cada 5 de juny–, perquè tothom pot plantar les llavors de l'esperança i potser et semblarà que és massa poc... «com quan sembren un gra de mostassa, que és la més petita de les llavors de la terra» (Mc 4,31), fins que vegis en quin arbre tan magnífic s'acaba convertint.